

6.B – Barbora Teichmanová

O třínohém koni

Žil byl jeden mladý kůň, byl velmi moudrý, ale od narození měl jednu vadu, neměl jednu nohu. Jednoho dne potkal velkého, silného, ale velmi pyšného koně. On nevěděl, že je tak pyšný a pomyslel si: „Ten mi určitě pomůže dojít domů.“ Dokulhal ke koni blíž, ale kůň se hned rozchechtal a povídá: „Co to je za koně, když nemá jednu nohu, no to mě podrž.“ Smutný koník řekl smutným hlasem: „Nesměj se, já za to nemůžu, už jsem se tak narodil.“ Kůň se ještě jednou pyšně zasmál a později odešel. Po čase si kůň našel krásnou klisnu, se kterou měl dvě pěkná hříbata. Po roce šel kůň jako každý den se napást a přinést i trochu domů, a najednou vidí toho pyšného koně, jak uvízl ve spadlé skále. Kůň se ještě chvíli rozmýšlel, ale později řekl: „Pomůžu ti, když se mi už nebudeš smát.“ Druhý kůň souhlasně přikývl a říká, že se mu tedy smát nebude. Kůň mu tedy pomohl, ale ta skála mu utrhla jednu nohu, kůň mu poděkoval a řekl: „Neměl jsem být tak zlý, teď jsem dopadl stejně, je mi to moc líto a rád bych se omluvil.“ „Já ti to rád prominu,“ řekl kůň. Od té doby jsou na sebe hodní. Z toho plyne poučení, že se nemáme nikomu smát, protože můžeme dopadnout stejně.